Тиша

АвторЧе | AuthorChe

Тиша густа, мов тінь старого дуба,
В'язне в голові і сковує, як пута.
Немовби хтось невидимий, з-під груби,
Вдивляється в цю душу і підлива отрути.
Дратує тиша, в'ється, як змія,
По кутах затишних, по стінах мовчить.
Вона – це не спокій, загроза своя,
У ній не мовчання – ця тиша кричить.
Годинник тік-так – ритм дає,
Підкреслює порожнечу, що всюди цвіте.
І хочеться крикнути, хочеш любові,
Щоб розірвати цю тишу, що душить, що б'є.
Але тиша в'язне, глибока, незрима,
І лише у вухах луна тихий звук.
Дратує, бо в ній – безмовна єдина,
Таємниця якась… Чекаєш на стук.
Лише чуєш тиск, коли все мовчить,
Серця стукіт стає все сильніше.
А як ті монахи змогли в келії жить?
Але в їхній мудрості значно складніше.
Так що ж таке тиша, чому вона є?
І вухо чому нам дратує вона?
Бо звук є по собі, як знак: щось живе.
Як не чуєш нічого — живого нема…

Вадим Ємельянов (AuthorChe)

Дата написання: 19.02.2025